ARREST VAN HET HOF (Tweede kamer)
8 maart 1988 *

In zaak 125/87,

Leslie Brown, ambtenaar van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. May, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende aldaar te diens kantore, 31, Grand-Rue,

verzoeker,

tegen

Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F. Hubeau, hoofd van de afdeling Personeel, als gemachtigde, bijgestaan door R. Andersen, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van zijn gemachtigde, bâtiment Weimershof,

verweerder,

betreffende, in de huidige stand van de procedure, de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring van het besluit van het Hof van 30 januari 1987 houdende afwijzing van verzoekers klacht van 5 augustus 1986 tegen het algemene besluit van de president van het Hof van 10 april 1986 betreffende invoering per 1 maart 1986 van een nieuwe berekeningswijze voor de aanvullende toelage bij verandering van categorie na een vergelijkend onderzoek, met verzoek om toekenning van een volgens het nieuwe stelsel berekende aanvullende toelage vanaf de datum (13 augustus 1981) waarop verzoeker in de rang B 5 is aangesteld, subsidiair vanaf 1 februari 1985, in beide gevallen met 8% vertragingsrente 's jaars over de bedragen overeenkomend met het verschil in salaris,

* Procestaal: Frans.

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, president van de Tweede kamer, K. Bahlmann en T. F. O'Higgins, rechters,

advocaat-generaal: J. Mischo
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

gezien het rapport ter terechtzitting en ten vervolge op de mondelinge behandeling op 19 november 1987,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 8 december 1987,

het navolgende

Arrest

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 10 april 1987, heeft L. Brown, adjunct-assistent in de rang B 4 bij het Hof van Justitie (hierna: verzoeker), beroep ingesteld, in wezen strekkende tot toekenning met terugwerkende kracht vanaf de datum waarop verzoeker in de rang B 5 is aangesteld (13 augustus 1981), subsidiair vanaf 1 februari 1985, van een aanvullende toelage overeenkomstig het algemene besluit van de president van het Hof in diens hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag van 10 april 1986 betreffende invoering van een nieuwe berekeningswijze voor de aanvullende toelage bij verandering van categorie na een vergelijkend onderzoek; verzoeker vordert tevens vertragingsrente ad 8% 's jaars over de bedragen overeenkomend met het verschil in salaris.

2 Met ingang van 1 augustus 1981 werd verzoeker, tot dan toe bij het Hof beambte in de rang C 2, aangesteld als adjunct-assistent in de rang B 5. Op 12 november 1981 diende hij een klacht in tegen zijn aanstelling als adjunct-assistent met toekenning van een aanvullende toelage gelijk aan het verschil tussen de bezoldiging behorend bij zijn oude rang C 2 en die overeenkomend met zijn nieuwe

rang B 5, zulks wegens de negatieve financiële gevolgen van dat besluit vergeleken met zijn vroegere situatie. De klacht werd door het tot aanstelling bevoegd gezag afgewezen op 5 februari 1982.

3 Op 12 juli 1983 vroeg verzoeker om herziening, op basis van een fictieve carrière in de rang C 2, van de berekeningswijze van zijn aanvullende toelage. Dit verzoek werd afgewezen bij besluit van de president van het Hof van 8 november 1983.

4 Na dit laatste besluit volgde een langdurige notawisseling tussen de president van het Hof en verzoeker, waarbij deze laatste zich voor de berekening van zijn aanvullende toelage beriep op het in tussentijd door het Hof gewezen arrest van 29 januari 1985 in de zaak Michel (zaak 273/83, Jurispr. 1985, blz. 347). In de talrijke antwoorden van de president van het Hof werd verzoeker voornamelijk verwezen naar de twee besluiten van 5 februari 1982 en 8 november 1983; daarbij werd beklemtoond, dat de beroepstermijnen waren verstreken en dat het besluit betreffende verzoekers indeling en toekenning van de aanvullende toelage definitief was geworden.

5 Op 10 april 1986 stelde de president van het Hof een algemeen besluit vast, betreffende de indeling en de bezoldiging van ambtenaren die ingevolge een vergelijkend onderzoek naar een hogere categorie overgaan. Bij dat besluit, dat op 26 maart 1987 ter kennis werd gebracht van het personeel van het Hof, werd een nieuwe regeling van de aanvullende toelagen ingevoerd; deze regeling zou vanaf 1 maart 1986 gelden voor alle ambtenaren, daaronder begrepen die welke vóór die datum naar een andere categorie waren overgegaan.

6 Op 5 augustus 1986 diende verzoeker een klacht in op grond van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut, waarin hij bezwaar maakte tegen de keuze van de datum van inwerkingtreding van het algemene besluit van 10 april 1986 en verzocht om toepassing ervan op alle betrokken ambtenaren niet vanaf 1 maart 1986, maar vanaf de datum van hun aanstelling in een hogere categorie, althans — gelet op

's Hofs arrest van 29 januari 1985 — vanaf 1 februari 1985. De commissie ad hoc van het Hof, die bevoegd is voor de klachten in de zin van artikel 90 Ambtenarenstatuut, wees verzoekers klacht op 30 januari 1987 af, op grond dat geen wettelijke verplichting bestond om terugwerkende kracht te verlenen aan het algemeen besluit van 10 april 1986. Tegen dat afwijzende besluit heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld.

7 Daar verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid heeft opgeworpen overeenkomstig artikel 91, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering, heeft het Hof (Tweede kamer) besloten de mondelinge behandeling te beperken tot het onderzoek van die exceptie, zonder op de zaak ten gronde in te gaan.

8 Voor een nadere uiteenzetting van de feiten, het juridisch kader en de argumenten van partijen wordt verwezen naar het rapport ter terechtzitting. Deze elementen van het dossier worden hierna slechts weergegeven voor zover dat noodzakelijk is voor de redenering van het Hof.

9 Verweerder betoogt, dat het beroep strekt tot herziening van het besluit van 13 augustus 1981 houdende aanstelling van verzoeker in de rang B 5, voor zover het daarin gaat om de vaststelling volgens bepaalde modaliteiten van de aanvullende toelage. Aangezien betrokkene, na de afwijzing van zijn klacht op 5 februari 1982, tegen dat besluit geen beroep heeft ingesteld, zou het onderhavige beroep buiten termijn en derhalve niet-ontvankelijk zijn.

10 Aan het definitieve karakter van het aanstellingsbesluit betreffende verzoeker zou voorts niet worden afgedaan door 's Hofs arrest van 29 januari 1985. Volgens 's Hofs rechtspraak zou een arrest waarbij een administratieve handeling nietig is verklaard, slechts gevolgen hebben voor de personen die rechtstreeks door die handeling betroffen zijn.

11 Verzoeker betwist de exceptie van niet-ontvankelijkheid. Zijn klacht en zijn beroep zouden gericht zijn tegen het algemene besluit van 10 april 1986. Wat zijn administratieve situatie betreft, zou dat besluit een nieuw feit opleveren en het verstrijken van de beroepstermijn zou hem daarom niet kunnen worden tegengeworpen.

12 In de eerste plaats zij opgemerkt, dat het beroep twee vorderingen omvat. De eerste strekt tot toekenning vanaf de datum van verzoekers aanstelling van een aanvullende toelage berekend volgens de bij het algemene besluit van de president van het Hof vastgestelde beginselen. De tweede strekt tot toekenning van zo'n vergoeding vanaf 1 februari 1985, dat wil zeggen aansluitend op 's Hofs arrest van 29 januari 1985.

13 Wat het eerste onderdeel betreft, zij opgemerkt, dat daardoor een definitief geworden individueel besluit opnieuw in geding wordt gebracht. Volgens vaste rechtspraak evenwel (zie met name het arrest van 15 december 1971, zaak 17/71, Tontodonati, Jurispr. 1971, blz. 1059) kan een ambtenaar die de in artikel 91 Ambtenarenstatuut voorziene beroepstermijn heeft laten verstrijken, geen nieuwe termijn doen ingaan door een klacht in te dienen met hetzelfde onderwerp als het onaantastbaar geworden besluit. Zoals het Hof overwoog in zijn arrest van 15 mei 1985, (zaak 127/84, Esly, Jurispr. 1985, blz. 1437), kan alleen een nieuw feit tot gevolg hebben, dat de termijn voor het instellen van beroep tegen een dergelijk besluit opnieuw gaat lopen. Dienaangaande is het vaste rechtspraak van het Hof (zie met name het arrest van 17 juni 1965, zaak 43/64, Müller, Jurispr. 1965, blz. 499), dat een arrest waarbij een administratieve handeling is nietig verklaard, slechts een nieuw feit kan opleveren voor degenen die door de nietig verklaarde handeling rechtstreeks betroffen waren.

14 In casu moet daaraan worden toegevoegd, dat het betrokken algemeen besluit naar zijn aard en juridische draagwijdte evenmin een nieuw feit kan opleveren. Het heeft tot doel noch tot gevolg, dat administratieve handelingen die vóór zijn inwerkingtreding definitief zijn geworden, weer in geding worden gebracht. Mitsdien moet het beroep niet-ontvankelijk worden verklaard, voor zover het strekt tot toekenning van een volgens de criteria van genoemd algemeen besluit berekende aanvullende toelage vanaf de datum van verzoekers aanstelling.

15 De tweede vordering heeft betrekking op een maatregel van algemene aard waarbij een nieuwe regeling van de aanvullende toelagen is ingevoerd. Verzoeker stelt immers, dat de president van het Hof verplicht was om het algemene besluit terugwerkende kracht te verlenen, ten einde onmiddellijk administratieve gevolgen te verbinden aan het arrest van 29 januari 1985.

16 Dienaangaande zij opgemerkt, dat het feit dat het besluit van 13 augustus 1981 betreffende verzoekers aanstelling inmiddels definitief is geworden, er niet aan in de weg staat, dat hij gebruik maakt van de bij artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut uitdrukkelijk verleende mogelijkheid, beroep in te stellen tegen een maatregel van algemene aard waardoor hij zich bezwaard acht. Verzoeker moet dus in staat worden gesteld de wettigheid te betwisten van het algemene besluit van 10 april 1986, voor zover dat volgens hem niet de correcte administratieve gevolgen verbindt aan 's Hofs arrest van 29 januari 1985.

17 Het beroep moet derhalve worden geacht ontvankelijk te zijn voor zover het ertoe strekt, te doen vaststellen dat het algemene besluit had moeten voorzien in terugwerkende kracht tot 1 februari 1985.

18 Mitsdien moet het beroep in zijn tweede onderdeel ontvankelijk worden verklaard en dient de procedure te worden voortgezet.

Kosten

19 De beslissing omtrent de kosten dient te worden aangehouden.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

alvorens ten gronde recht te doen,

1) Verwerpt de exceptie van niet-ontvankelijkheid, opgeworpen tegen de vordering tot toekenning per 1 februari 1985 van een overeenkomstig het algemene besluit van de president van het Hof van 10 april 1986 berekende aanvullende toelage; verstaat dat de procedure zal worden voortgezet ten gronde.

2) Verklaart het beroep voor het overige niet-ontvankelijk.

3) Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

Due Bahlmann O'Higgins

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 8 maart 1988.

De griffier
J.-G. Giraud

De president van de Tweede kamer
O. Due